

rende Minister Stauning som Medlem af Ministeriet Zahle i Forstaaelse med den daværende Indenrigsminister Rode fremsatte et Forslag, der hvilede paa en nær Tilknytning til det samtidig fremsatte Forslag om en Aldersrente. Det blev den Gang ikke gennemført, i Stedet kom det Forsikringssystem, som gennemførtes 1921. Med Forsikringen og med hele den Ordning, som dør blev gennemført, fulgte en Stivhed, en Mangel paa Tilpasningsmuligheder, som har fremkaldt meget af den Kritik, der nu gør sig gældende.

Det er ikke sjældent, man hører den Betragtning: Ja, dør er nu en Mand, der er blevet Invalid, og han skal saa have 800 Kr., men den gamle, der er lige saa hjælpeløs og ikke paa nogen Maade kan forsørge sig selv, maa nøjes med f. Eks. 500 Kr. Vi har i Dag hørt den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Kr. Kristensen) drage en saadan Sammenligning mellem de Beløb, der udbetaltes i Invalidere-rente, og de Beløb, der efter det tidligere Forslag skulde ydes ud fra lignende Principper som Aldersrenten. Dette beror jo paa en fuldstændig Misforstaaelse af Forholdets Karakter, men en Misforstaaelse, som ikke er Folk i al Almindelighed klar. Man sammenligner de samlede Beløb, stiller de 800 Kr. overfor de 500 Kr. og glemmer fuldstændig at tage Hensyn til, at de invalideforsikrede gennem hele Forsikringsordningen har betalt $\frac{1}{3}$, ja, hidtil vel snarere Halvdelen af det Beløb, der overhovedet ydes i Invalidere-rente, saaledes at Sandheden er den, at de Beløb, der fra Samfundet og gennem Arbejdsgivernes Bidrag ydes til de enkelte Rentenydere efter Invalidereglerne, er mindre end de Beløb, der fra Samfundets Side ydes til de aldersrenteforsørgede. Men de grelle Tilfælde, der for Bevidstheden saaledes kommer frem, bidrager i høj Grad til at skabe Uro om hele den bestaaende Ordning. Det var derfor i og for sig naturligt, om Regering og Rigsdag tog denne Ordning op til Undersøgelse og prøvede, om man kunde komme til Bestemmelser, som kunde fjerne de Vanskeligheder, der gør sig gældende. Der er jo alle Dage nok, som er villige til at lægge sociale Foranstaltninger for Had, og uheldigt er det, om der indenfor sociale Lovgivning findes Bestemmelser, som er egnede til at afgive Grundlag for saadanne Bestræbelser.

Naar vi nu ser paa det af den højtærede Sundhedsminister fremsatte Lovforslag, kan jeg ganske vist ikke se, at dette afbøder de Vanskeligheder, som har gjort

sig gældende. Der er vel Forbedringer deri, men disse Forbedringer gælder væsentligt den Del, som den højtærede Minister har taget fra Administrationskommissionens Betænkning; om adskilligt af dette antager jeg ogsaa, at der under de kommende Forhandlinger uden alt for stor Vanskelighed vil kunne opnaas Enighed. Men ved Siden deraf har jo den højtærede Minister ydet sin særlige Indsats eller, om man vil, Ministeriets særlige Indsats, gennem den foreslaaede Forandring af selve Rentebeløbet ved en ganske automatisk Nedsættelse fra 800 til 540 Kr. og saa Tilvejebringelse af Mulighed for visse Tillæg. Denne Hovedbestemmelse i Lovforslaget har sit Udspring i det Program, der sammenfattes i Sætningen: Parikronens Gennemførelse i Statslivet. Sagt saaledes i Almindelighed er det en af de Sætninger, hvori Menneskene ynder at udtrykke, undertiden en Tanke, undertiden en Stemning, og nyttigt er det, at man gør dette. Selve den Betragtning, som denne Sætning rummer, bestrides vel for Tiden ikke fra nogen Side, men Spørgsmaalet er, hvorledes man anvender den, hvad man lægger ind i den. Den naturlige Betydning deraf og det, der har Værdi for Landet og for Skatteborgerne, det er dette, at Parikronen gennemføres i Statslivet, i den Forstand, at den samlede Statsudgift gaar nedad med en Procent, der svarer til den, hvormed Kronens Værdi er steget. Om dette Formaal tror jeg, at man vil saa nogenlunde kunne samle de forskellige Retninger, men Spørgsmaalet rejser sig saa: Paa hvilken Maade man skal gøre det, hvorledes Betragtningen skal anvendes i de enkelte Tilfælde, paa hvilke Dele af Finansloven den kan anvendes, og paa hvilke andre Dele den overhovedet ikke kan anvendes, selv om man griber til Lovforandringer.

Naar jeg nu ser paa den Maade, hvorpaa den finder Anvendelse her og i de andre Lovforslag, som knytter sig til dette, forekommer det mig, at der er en forunderlig Tilfældighed og Vilkaarlighed i Anvendelsen. Undertiden bygger man paa den Forestilling, at den saakaldte Omregning skal foregaa efter Kronens Kurs paa den Dato, da det paagældende Lovværk er blevet stadfæstet. Men dette Udgangspunkt, skulde man næsten tro, man meget hurtigt kunde blive enige om er ganske haabløst. Det er aabenbart, at de hurtigt skiftende Kroneværdier ikke paa den Maade har afsat sig i Priserne, at man paa noget Tidspunkt i Rigsdagen,